

 GRADA®

pachatel: Zuzana Pospíšilová

případ:

DeTeKtiVové a zachráněné peníze

policejní identikit: Markéta Vydrová

pachatel: Zuzana Pospíšilová

případ:

DeTeKTiVové a zachráněné peníze

policejní identikit: Markéta Vydrová

Upozornění pro čtenáře a uživatele této knihy

Všechna práva vyhrazena. Žádná část této tištěné či elektronické knihy nesmí být reprodukována a šířena v papírové, elektronické či jiné podobě bez předchozího písemného souhlasu nakladatele. Neoprávněné užití této knihy bude trestně stíháno.

Mgr. Zuzana Pospíšilová

DeTeKTiVové a zachráněné peníze

TIRÁŽ TIŠTĚNÉ PUBLIKACE:

Vydala Grada Publishing, a.s.
U Průhonu 22, 170 00 Praha 7
tel.: +420 234 264 401, fax: +420 234 264 400
www.grada.cz
jako svou 5194. publikaci

Ilustrace Markéta Vydrová
Odpovědná redaktorka Helena Varšavská
Sazba a zlom Antonín Plicka
Návrh a zpracování obálky Markéta Vydrová
Počet stran 72
Vydání 1., 2013

Vytiskly Tiskárny Havlíčkův Brod, a. s.

© Grada Publishing, a.s., 2013

ISBN 978-80-247-4393-6

ELEKTRONICKÉ PUBLIKACE:

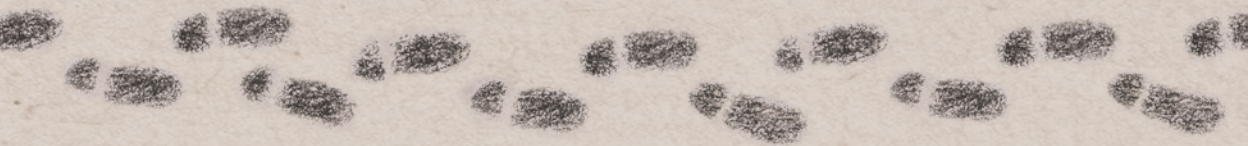
ISBN 978-80-247-8588-2 (ve formátu PDF)
ISBN 978-80-247-8589-9 (ve formátu EPUB)

Obsah:

Na úvod.....	7
V zámeckém parku.....	9
Hra na schovávanou.....	12
Už zmizel i Dan!.....	15
Záchrana.....	19
Tajná místnost.....	22
Poklad.....	25
Pledování.....	28
Je to on!.....	31
Zdřžení na policii.....	34
Nemilé překvapení.....	37
Peníze zmizely.....	40
Azor na stopě.....	44
Podzřelí konečně dopadeni.....	47
Vě slepé uličce.....	50
Máme to!.....	53
Případ je uzavřen.....	57
Pár detektivních otáček.....	61
Detektiv Dan	68
DeTektiv Tadeáš	69
DetekTiv Kuba	70
DetekTiv Tom	71
DetektiV Vašek	72

Na úvod

Dan, Tadeáš, Kuba, Tomáš a Vašek tvoří pětici chlapců, kteří našli velkou zálibu v detektivním pátrání. Mají svou partu s názvem DeTeKTiVové. Velká písmena v názvu jsou vlastně počáteční písmena jmen jednotlivých chlapců. Už jednou se jim podařilo přivést policisty na stopu ukradeného obrazu v knize DeTeKTiVové. Byli na svou šikovnost a detektivní um náležitě hrdí a dostali pochvalu také od policejního nadstrážmistra Mrázka, se kterým se díky tomuto případu seznámili.

S jedním případem se ale chlapci nespokojí. Moc rádi by vyřešili nějakou další detektivní záhadu nebo prožili napínavé dobrodružství. Při hře v parku se jim jejich přání konečně vyplní. Tadeáš se náhle ztratí a chlapci díky tomu objeví záhadnou tajnou místnost a hromadu ukradených peněz. Zajímá vás, jak si Detektivové s tak zapeklitým oříškem poradí? Začtěte se do stránek této knížky a brzy se všechno dozvíte.

Pokud se vám i další díl ze série detektivních příběhů líbil, můžete se příště těšit také na pátrání po pachateli podivných loupeží nebo můžete společně s pětici malých detektivů přijít taky na kloub záhadě falešných stěhováků.

Detektivové musejí umět odhalit i různé šifry. V tomto textu je ukryt tajný vzkaz. Dokážeš ho rozluštit?

(Staci si postupně přecíst zvyrazněná písmena.)

V zámeckém parku

Dan, Tadeáš, Kuba, Tomáš a Vašek jsou nerozluční kamarádi. Protože mají zálibu v detektivním pátrání, založili svou vlastní pátrací skupinu. Říkají si DeTeKtiVové – podle počátečních písmen z jejich křestních jmen.

A protože se jim nedávno podařilo dostat se na stopu zloději vzácného obrazu, jsou uznávaní i mezi policisty. Zejména nadstrážmistr Mrázek si jich velmi váží. Pokaždé, když ho potkají, s úsměvem se vyptává, jestli náhodou neřeší nějaký detektivní případ. Kluci vždy jen zavrtí hlavou, i když by si moc přáli něco zajímavého vypátrat. Říká se, že štěstí přeje připraveným, a proto chodí kluci ven zásadně jen s detektivním vybavením. Nikdo neví, kdy ho budou potřebovat.

Budeme koukat, jestli se neděje
něco podezřelého...

„Co kdybychom dnes zašli do parku,“ navrhl Dan.

„Do kterého myslíš?“ zeptal se Tadeáš.

„Pojďme třeba k zámku,“ zaprosil Tomáš. S Kubou se do města přistěhovali teprve nedávno, a tak ještě všechna zákoutí dobře neznali.

„To je super nápad!“ zaradoval se Vašek a rozběhl se k zámeckému parku. Ostatní ho následovali.

Kluci vylezli jeden po druhém na košatý dub, který se rozprostíral uprostřed velkého parku. Pohodlně se usadili v jeho větvích, každý někde jinde. Byla to opravdu báječná pozorovatelná. Přes husté listí je nikdo neviděl, ale oni sami měli výhled na zámek a okolí jako na dlani.

„To je skoro jako na té rozhledně, kde jsme byli naposledy,“ prohlásil Kuba.

„Kterou myslíš?“ zeptal se Tom. Věděl, kterou rozhlednu má Kuba na mysli, ale stejně jako on si nemohl vzpomenout, jak se jmenovalo město, ve kterém byli naposledy s rodiči na výletě.

„Budeme se koukat, jestli se neděje něco podezřelého,“ navrhl Vašek.

Tomáš vytáhl z brašny svůj detektivní dalekohled a rozhlížel se po okolí. U rybníka seděli dva rybáři, po pěšince se procházely maminky s kočárky a dva malí kluci si na trávníku kopali do míče.

„Zatím nic zvláštního,“ hlásil klukům Tomáš.

„To vidíme taky,“ řekl otráveně Dan. „Kdyby se nám tak podařilo narazit na nějakého zločince. Já bych tak rád po něčem pátral!“ povzdechl si nahlas. Kluci s ním v duchu souhlasili.

Ještě chvílku seděli na stromě, ale pak to Kuba nevydržel a přišel s nápadem: „Pojďme si raději zahrát na schovávanou. Tady budou určitě parádní schovávačky!“

Hra na schovávanou

„Kdo bude poslední dole, ten pyká!“ vykřikl Tomáš a kluci jeden po druhém seskočili ze stromu. Poslední byl Vašek, protože si jako král trůnil na nejvyšší větvi. Jakmile začal Vašek u širokého stromu počítat, kluci se rozprchli na všechny strany.

„... devadesát osm, devadesát devět, sto!“ zakřičel nahlas Vašek a pořádně se kolem sebe rozhlédl. Na první pohled nikoho neviděl, ale to se při hře na schovávanou stává docela často. Vašek se rozhodl nejprve prozkoumat nejbližší křoví. Nemýlil se. Z keře vyběhl Tomáš, ale Vašek byl rychlejší a zapikal ho. Pak si všiml paní s kočárkem. Něco mu na ní nehrálo. Opatrně přišel blíž a pak se začal nahlas smát. Za kočárem se nenápadně krčil Kuba. „Piky, piky, Kuba!“ zapikal i jeho. Už zbýval jen Dan a Tadeáš.

Dana objevil za chvíli ve vysoké trávě pod zámeckou zdí, ale po Tadeášovi jako by se slehla zem.

„Neviděli jste Tadeáše?“ zeptal se nakonec kluků Vašek, když už uplynula řůra času a stále ho nemohl najít. Prohledal snad každý kout i každý keř, ale Tadeáš nebyl k nalezení.

„Tadeáši, vylez!“ zakřičel Vašek z plných plic. „Jsi poslední! Vyhrál jsi, tak vylez!“

Nikdo se ale neozýval. Nepohnulo se ani stéblo trávy, jen z křoví u zámecké zdi vyběhla vyplašená koroptev.

„To je fakt divné,“ prohlásil Tomáš zamyšleně. „Kdyby nás Tadeáš slyšel, tak by se určitě ozval!“

Všichni najednou zakřičeli do všech stran: „Tadeáši! Tadeáááá-šíííí!“

Nepomohlo to, a tak se kluci rozdělili a hledali ho všichni. Každý na opačném konci parku. Vašek došel až k rybníku a zeptal se jed-

noho rybáře, který u jezírka lovil ryby. Ten prý ale žádného kluka neviděl.

Kuba se zase zeptal maminek, které si povídaly u pískoviště. S jednou z nich se už stačil skamarádit, když ji požádal o úkryt při schovávání. Ale ani maminky si prý žádného kluka v modrých kalhotách a bílém triku nevšimly.

Tomáš se pro změnu zeptal dvou staroušek, kteří odpočívali na lavičce a své vycházkové hole měli položené vedle sebe. Potíž byla v tom, že se s nimi nemohl pořádně domluvit, protože oba stařečkové špatně slyšeli.

„Dobrý den, neviděli jste tu kluka?“

„Co říkáš? Kuká? Já nic neslyším, ale je to možné. Kukačka by tu být mohla!“

Tomáš to vzdal. Už už se chtěl vracet zpátky k jejich oblíbenému stromu, ale pak ho napadlo, že to vezme těsně kolem zámku. Dobře udělal. Když procházel v blízkosti zámecké budovy, najednou se mu zdálo, že odněkud z dálky slyší Tadeášův hlas. Zastavil se a pořádně nastražil uši. „Tadeáši!“ zavolal nahlas.

Za chvíli se mu dostalo odpovědi: „Pomóc! Tady jsem!“

„Kde tady?“

„Tady dole!“ ozvalo se z dálky.

TADY
DOLE!

+

Už zmizel i Dan!

Tomáš ihned zavolal ostatní kluky, aby všichni společně pečlivě prohledali okolí zámku. „Slyšel jsem ho, je někde dole!“ líčil ostatním klukům Tomáš.

„Třeba spadl do nějaké jámy,“ dumal Vašek.

„Musíme být opatrní,“ nabádal ostatní Dan a odhrnul keřík, který rostl těsně u zámecké zdi.

„Neboj,“ uklidňoval ho Tomáš. Chtěl říct ještě něco, ale nedořekl. Dan mu totiž s výkřikem zmizel přímo před očima.

„Kluci, tady to je!“ svolal Tom Kubu a Vaška. „A teď už tam zmizel i Dan!“

Tomáš pohotově vytáhl baterku ze své detektivní brašny a opatrně se plížil k místu, kde ještě před malou chvilkou viděl Dana naposledy. Když odhrnuli keře, jasně viděli, že ve zdi do zámku je díra. A ne jen tak ledajaká. Ve zdi chybělo několik velkých šedivých kamenů, které tam dříve určitě byly.

„Vypadá to, jako by tu díru udělal někdo schválně!“ vrtěl hlavou Kuba.

„Třeba ne. Víš, jak je ten zámek starý? Třeba se začíná pomalu rozpadat,“ přišel s vysvětlením Tom.

„No já nevím, ale zdá se mi, že zbytek zámku je v docela dobrém stavu. Vždyť se před pár lety opravoval,“ odporoval mu Vašek. „Ale to ty nevíš, protože jste tu ještě nebydleli.“

„Aha, tak v tom případě má Kuba asi pravdu,“ přiznal Tom.

Potom Tomáš posvítil baterkou do otvoru, ale ten byl příliš hluboký. Světlo z malé baterky až dolů nedosáhlo, tak toho stejně moc neviděli.

„Kluci, jste tam?“ zavolal na ně Vašek, který se k otvoru opatrně připlížil z druhé strany.

„Jó! Jsme tady a nemůžeme ven! Je to hrozně vysoko!“ zavolal zoufale Tadeáš. Byl k smrti vyděšený. Není divu! Vždyť už byl někde v tmavém podzemí možná víc než dvě hodiny.

„A jste v pořádku? Nestalo se vám nic?“ strachoval se Kuba, který už taky ležel u vchodu do tajemného otvoru.

„Já jsem si asi odřel koleno,“ řekl naštvaně Dan. „Děsně mě to pálí.“

LYDRŽTE!

„Hlavně si na to nesahej, ať se ti tam nedostane nějaká infekce,“ poučil ho Vašek.

„Nebojte se, dostaneme vás ven!“ uklidňoval je oba Tomáš. „Nemáte tam nějaké světlo?“ zeptal se pro jistotu, i když věděl, že je to asi hloupá otázka.

„Ne, žádné světlo tu není!“ odpověděl Dan. „A je to tu fakt hnusný! Dostaňte nás odsud pryč!“

„Hodím vám baterku, chytejte!“ zavolal na ně Tomáš a opatrně hodil dolů baterku v domnění, že ji kluci nějak zachytí. To se bohužel nestalo. Když baterka z té velké výšky dopadla na zem, rozbila se a přestala svítit.

Chvíli bylo hrobové ticho. Mlčení přerušil až Vašek: „Vydržte, doběhneme pro lano a další baterku! Určitě vás tam nenecháme, nebojte se!“

Záchrana

Vašek s Tomášem se rychle rozběhli domů, aby donesli všechno potřebné. Tomáš měl ve své detektivní brašně ledacos užitečného, ale dlouhé a silné lano s sebou nenesil. To by bylo příliš těžké a vadilo by mu při běhání. Kuba zatím zůstal u otvoru a povídal si s Danem a Tadeášem, aby jim tam dole v chladné temnotě nebylo samotným smutno.

„Na co potřebuješ lano?“ divil se pan Vaněk, když Tomáš přiběhl domů a požádal ho o něj.

„No, budeme hrát přetahovanou,“ zalhal Tomáš. Nemohl přece vykládat, že musí zachránit dva kamarády, kteří spadli do podzemí. To by se tatínek zbláznil strachy.

„Na to vám snad stačí švihadlo, ne?“ namítl táta, aniž zvedl oči od počítače.

„Potřebujeme dlouhé lano a hrozně pevné,“ škemral Tomáš.

Tatínek na chvíli uspal svůj počítač a zašel s Tomášem ven do dílny. Podal mu potřebné lano a pospíchal pokračovat v programování.

„Děkuju ti, tatínku!“ poděkoval Tomáš. Popadl ještě náhradní baterku, která visela na hřebíku u vchodu do garáže, a pelášil zpátky k zámku.

Doběhl skoro současně s Vaškem, který taky donesl lano, dvě baterky, a dokonce i čelovku. To je baterka, která se nasadí na hlavu jako čepice a svítí sama na čele. Člověk má pak obě ruce volné.

„Musíme to lano pevně uvázat ke stromu,“ řekl Vašek a Tomáš ho uvázal k silnému kmeni keře, rostoucího hned u díry ve zdi, kterou kluci zmizeli